

(Harald Jensen) og det ærede 8de kongevalgte Medlem (Trier), forbeholder jeg mig et Par Bemærkninger senere.

Harald Jensen: Jeg tror ikke, det vil kunne nytte noget, at jeg taler til Fordel for de to Landkommuner, der er Tale om. Det var vist ligegyldigt, hvor godt jeg talte, det vilde dog neppe hjælpe. Jeg skal derfor heller ikke beskæftige mig videre med den Sag, men kun udtale, at jeg vilde have ønsket, at Tillægsbevillingslovforslaget, som det foreligger her, var blevet vedtaget her i Tinget uden nogen Ændring. Men da der jo absolut vil ske den Ændring, at Tilskuddet til disse to Landkommuner udgaar, har jeg, som jeg allerede bebudede ved første Behandling, sammen med det ærede 8de kongevalgte Medlem (Trier) stillet Forslag om at genoptage det Ændringsforslag, som var fremme i Folketinget om Dyrtidstillæg til de københavnske Lærere, Tilskud til det københavnske Skolevæsen. Da vi havde denne Sag til første Behandling, talte Undervisningsministeren om Loven, der hindrede dette Forslags Gennemførelse. Loven af 1899 bestemmer jo, at det Tilskud, Staten giver til Københavns Kommune, fastsættes til 170,000 Kr., altsaa til en bestemt Sum, medens Tilskuddet ude omkring retter sig efter de enkelte Lærerlønninger, og forholdsvis er dette Tilskud til Københavns Kommune omtrent Halvdelen af, hvad der gives til Kommunerne udenfor København. Denne Bestemmelse er, som jeg udtalte ved første Behandling, efter min Opfattelse en Uretfærdighed mod Københavns Kommune. Man siger nu: Fordi Skoleloven af 1899 paa dette Punkt indeholder en Uretfærdighed, skal man vedblive dermed i alle mulige Forhold, der angaar Skolerne; hver Gang der bliver Tale om, at København skal med, halveres Tilskuddet. København er lige saa meget interesseret i et godt Skolevæsen som andre Købstæder, Skolevæsen er Skolevæsen, men man har nu en Gang spidset København af med Halvdelen af det Tilskud, der ydes andre Kommuner: Aarhus, Aalborg, Landkommunerne og hvilke som helst andre, og saa skal man fare fort dermed, man skal fortsætte med den Uretfærdighed, man en Gang har begaaet. Det synes jeg der ikke er nogen Grund til. Ved Loven om Dyrtidstillæg paatog Staten sig at give Dyrtidstillægene til Lærerne udenfor København fuldt ud, saaledes at Kommunerne ikke betalte noget til det. I Folketingsudvalgets Betænkning om Dyrtidstillæget blev der udtalt, at man

skulde selvfølgelig give København et ekstraordinært Tilskud til dens Skolevæsen, men man kunde ikke bestemme det i det enkelte paa samme Maade som for Købstæderne. Men da man saa skal til at bestemme det, vil man i dette Tilfælde, som er ganske uafhængigt af Skoleloven, ikke stille København lige med de øvrige Kommuner, men halverer ogsaa her, altsaa fortsætter med Uretfærdigheden. Det synes jeg ikke er rigtigt.

Den højtærede Undervisningsminister henholder sig stadig til Loven af 1899. Jeg vil tillade mig at rette det Spørgsmaal til Ministeren, om Loven af 1899 paa nogen Maade forbyder eller hindrer, at man giver dette Tilskud. Det er jo nemlig det, man har trukket op med, at da Loven af 1899 halverer Tilskuddet til Københavns Skolevæsen, skal man blive ved ad den Vej, man er inde paa. Jeg kan ikke se, at Skoleloven af 1899 paa nogen Maade vedkommer dette Forhold. Dyrtiden falder ind over Landet, over Lærerne lige saa vel som over alle andre Mennesker, og fra Statens Side finder man det rigtigt at komme Lærerne til Hjælp. Staten bestemmer saa, at den vil give et vist Tilskud til deres Lønninger, efter som disse og Forholdene i øvrigt er, og den betaler Tilskuddet fuldt ud til alle de øvrige Kommuner, men til København betaler den kun Halvdelen. Jeg kunde meget ønske at vide, hvad den Sag egentlig vedrører Skoleloven af 1899.

Ministerens ærede Kolleger er jo heller ikke enige med ham i dette Spørgsmaal. Da Dyrtidstillæget var til Forhandling, udtalte den daværende Finansminister, den nuværende Handelsminister (C. Hage), sig saaledes — jeg skal med den højtærede Formands Tilladelse læse nogle faa Linier op —: „Jeg erkender, at Københavns Kommune vil have et billigt Krav paa i saa Henseende at blive stillet paa lige Fod med det øvrige Land, men Afgørelsen af denne Sag ligger ikke under Finansministeren“. Og senere hen siger han: „I Principet er jeg, som sagt, enig i, at denne Foranstaltning overfor Kommunerne udenfor København konsekvent maa medføre, at København, saa vidt Omstændighederne tillader det, stilles forholdsmæssig paa samme Fod“. Her har vi altsaa fra Ministeriet en ganske klar og utvetydig Udtalelse om, at der gøres København Uret, og samtidig om, at det vil være naturligt, og at der lovmæssigt set intet er i Vejen for her at gøre denne Uret god overfor København.

Det ærede kongevalgte Medlem (Trier)